

»cicipe, cicipe«. Oj, kako mi je dobro del ta glas! Bilo mi je kakor človeku, ki si je pomiril hudo vest.

Odtrgal sem pokrovček od kletke, v katero sem nasul zrnja, in jo položil na vrt. Ptice so se bale nekaj časa, a ko so videle, da ni nič nevarnega, priletele so trumoma in si polnile izstradane želodčke. Tudi moja sinička je bila med njimi. — Kako življenje je bilo odslej v našem vrtu! Od ranega jutra do poznega večera so prihajale in odhajale ptice, a vsaka je po svoje zapela in hvalila Boga in menda tudi mene, ki sem jim dan na dan dajal živeža, dokler se ni vrnila iz južnega potovanja mila pomlad, ki pogrinja vsako leto velikansko mizo z zelenim, krasnopisanim prtom, a nanj polaga najrazličnejše sladkarije, da si jih vsak drobni krilatec izbira po volji.

In vse leto je bilo veselo pri nas. V obližju je gnezdiло mnogo ptic, ki so prepevale tako ljubko, da je kar kipelo človeško srce. A ne le pele, tudi mrčese so zobale ptičice in nam tako obilo koristile.

Preljubi moji otroci, ki ste brali do semkaj, berite še sledeče vrstice in uslišite mojo prošnjo! Ne bodite sovražniki milih ptičic, ne preganjajte jih, ne razdirajte jim težko pripravljenih hišic — gnezd, ne jemljite jim mladičev in ne lovite jih! Bodite jim usmiljeni prijatelji in pomagajte jim, kjer jim morete! Nastavljajte jim valilnice in trosite po zimi drobtinice ali zrnje strada-jočim sirotkam ter bodite uverjeni, da ne bodete ničesar zastonj storili; kajti ljubi Bog, ki ni le naš dobri Oče, ampak tudi Oče vsakega ptička, da, vsakega najmanjšega črvička, poplačal vam bo vse!

(Dalje.)

Vidkovi lasjé.

Videk vzdiše,
Solze briše
In domov hiti,
Dečkov roj kriči:
„Dolgi kodri
Niso modri;
Kratke pameti je ta,
Kdor ostriči se ne dá.
„Dolgi kodri
Niso modri.“
Mati stol pripravijo,
Vidka nanj postavijo,
Škarje vzamejo v roké,
Cik! ostrijejo lasé.
Videk ven hiti,
Dečkov roj kriči:
„Kratki kodri,
Ti so modri;
Bistre pameti je ta,
Kdor ostriči rad se dá.
Kratki kodri,
Ti so modri.“

Greg. Gornik.